

נקודה למחשבה

חודש אייר

לקבלת העלון במייל, תגובות, הארות והערות - 0527-696-749 או Nekuda52@gmail.com לתרומות- חשבון 446007, סניף 533, בנק הפועלים. לציין לעלון.

להרשמה לרשימת התפוצה במייל **Nekuda52@gmail.com**

גליון מס' 86

ביטוח צד ג'

בדרגה הבסיסית, 'ביטוח חובה', הכוונה לאדם שבוטח רק בשעת הדחק. רק כאשר הוא מסתכן ואין לו מפלט אחר - הוא נזכר לשאת עינוי לבורא עולם, ופוצח בשיר 'אני מאמין בניסים'... בטחון של 'בדיעבד', וכי מה יש לו להפסיד אם הוא יסמוך על הבורא?!... זה ממש המינימום, בדיוק כמו 'ביטוח חובה'... וכמו שהבנתם, זו לא חכמה ולא מעלה... כמו מנשה המלך ע"ה, שצעק לבורא עולם תוך כדי שבישלו אותו בסיר, לפני שהגיע לשיעור בישול של 'מאכל בן דרוסאי', ובלשון השפים והמלצרים 'Well'...

וזו הדרגה השכיחה והרווחת בינינו, שכן טבע הוא בעולם, כאשר האדם מצליח והולך לו, הוא רגיל לומר "בסייעתא דשמיא", דהיינו אני עשיתי וה' עזר לי, ואילו כאשר הוא נתקע או נכשל הוא מפטיר "הכל משמים"...

כי האמת היא שגם ברגעי ההצלחה הכל משמים...

נכון שזו הדרגה התחתונה מביניהן, אך עדיין זו דרגה, כך שיש לה ערך... כמו שמספרים שהאדמו"ר בעל ה'תניא' ז"ע, ישב בכינוס עם כמה מצדיקי הדור, וביניהם כמה עסקנים. הם ישבו לדון על גזירה שנגזרה על עם ישראל, וחיששו דרך או תחבולה בכדי לבטל את הגזירה. משראה האדמו"ר הזקן שהם מתחבטים זמן ממושך לחפש עצה, והם אפילו לא מתקרבים למציאת עצה בדרך הטבע, פתח ואמר: "אם אין עצה - אין מה לעשות, צריך להשאיר את הענין להקב"ה". והוסיף, שכעת יש לסמוך על הבורא בבחינת "הַשְׁלָלָה עַל ה' יְהִיבָה וְהוּא יְכַלְכְּלֵךְ" (תהלים נה, טז). וביאר שהמילה "יכלכלך", היא מלשון כלי. דהיינו, שבדרך כלל האדם מחפש עצה בדרך הטבע לפתרון הבעיה, וזה בגדר עשיית כלי להכיל את ברכת ה'. אבל ישנם זמנים שאין עצה ואין תבונה, האדם חסר אונים, תקוע ולא מוצא קצה חוט לפתור את המצב, מבלי יכולת ליצור כלי, ובדיוק על רגעים אלו שאין האדם יכול לעשות כלי נאמר "הַשְׁלָלָה עַל ה' יְהִיבָה וְהוּא יְכַלְכְּלֵךְ", תשליך על הבורא את הכל, כך שתסמוך עליו שהוא גם דיאג לכלי, וגם ימשיך את האורות לתוך הכלי, כך שלא צריך לעשות שום דבר (הרב יצחק גינזבורג שליט"א)...

אז במקום להרים ידים מתוך יאוש, הרם את ידיך כלפי בורא עולם...

כי הבטחון הוא הפתרון הטוב ביותר לכל הבעיות, כדברי הרבי מקאמרנא זצ"ל (זוהר חי וזאת) שכתב "תאמינו לי אחיי, אם לא הייתי יודע שבכל תנועה שבעולם נמצא כביכול ה', והשגחתו היא על כל פרט ופרט, הרי שמזמן כבר הייתי אובד מן העולם, ממה שעבר עליי מן הדוחק, העוני, הצער, הגלות והבזיונות, אך ה' יתברך עוזר לי שאיני מרגיש בכל זה... **כי כאשר האדם מאמין באמת שאין בעולם כלום חוץ מה' יתברך, אז כל הדינים נמתקים מעליו ונמשך עליו חסד ה'...**" הבטחון זה הסוכר של החיים...

זכעת לדרגה השניה, 'ביטוח מקיף'... המלווה, המלומד בניסים, שכבר שם לב שהבורא מנהל את הכל, מקיף וסובב את כל העולמות, עושה ויוצר הכל, ועל כן הוא יודע ובטוח שהקב"ה יעשה לו נס, אלא שהוא לא מעז לפרסם את הישועה שעומדת להתרחש ברבים. הוא מאמין אך לא מפגין זאת, היות והוא חסר טיפה במידת הבטחון, הוא מפחד שמהו יתפשל, והוא יספוג את הבושות...

העולם דינמי, החיים מורכבים משינויים ותהפוכות, והאדם חווה את השינויים מבחוץ ומבפנים. באדם טבועים יצרים שונים ומשונים, שגאה קנאה ותחרות, מידות טובות ומידות רעות, אור וחושך בערבוביה, ועם כל זה **האדם מוצב כשופט** - הוא רואה מהלכים או מרגיש מקרים ומהם מסיק מסקנות. על כן התהפוכות והמהלכים בעולם מבלבלים אותו, יש נצחונות ויש הפסדים, הצלחה בתחום אחד וכשלון בענין אחר, יש מי שרע לו ויש מי שטוב לו ושמח...

בהתחלה הוא חושב שהוא מבין את המהלך, אך לבסוף הוא מתבדה, ורק אז הוא מבין שהוא אפילו לא קרוב להבנה... כי חכם אמיתי זה מי שאפילו לא מנסה להבין, שכן זה פשט הפסוק "מַה יִגְדְּלוּ מַעֲשֵׂי ה' מֵאֵד עֲמָקוֹ מִחֻשְׁבְּתֶיךָ: אִישׁ יַעַר לֹא יֵדַע וְכִסִּיל לֹא יֵבִין אֶת זֹאת" (תהלים צב-יז), שהרי הפסוק הזה תמוה, שכן אם מחשבות הבורא ומהלכיו מאוד עמוקים, אם כן מדוע הפסוק מסיים ואומר שרק הכסיל לא יבין זאת, הרי גם החכמים והגאונים לא אמורים להבין זאת? אלא שכוונת הפסוק לומר, **שהכסיל אינו מבין שעמוקים דרכי ה', אלא הוא מנסה ומתעקש להבין ולרדת לעומק התכנונים של הבורא, וכך הוא רק מסתכן...**

'חכמת חיים' אין פירושה להבין את המהלכים בעולם, מה הסיבה ומה התוצאה, אלא 'חכמת חיים' זה לשים לב ולקלוט את המהלכים ולהסיק ש'הכל בידי שמים', שהכל בידי נותן החיים, המחייה ומהווה את העולם בכל רגע נתון... שכן רבי יוחנן היה עומד מפני זקנים נוכרים, לכבדם, ונימוקו היה "שהרי מסתמא על אנשים מבוגרים אלו עברו הרבה צרות ומאורעות, וודאי ראו הרבה ניסים ומופתים במשך חייהם" (קידושין לג. ורש"י שם), וביאר בספר החינוך (מצוה רנו, מצות כבוד חכמים) "לפי שעיקר היות אדם נברא בעולם הוא מפני החכמה, כדי שיכיר בוראו. על כן ראוי לבני אדם לכבד מי שהשיג אותה, ומתוך כך יתעוררו האחרים עליה". בקיצור, **תכלית החיים זה להשתמש בחכמת החיים בכדי להכיר את הבורא...**

ועל כל השאלות, הקושיות והתמיהות של הסובבים בעולם, ישנה תשובה מוחצת אחת, והיא - **סמוך על ה'!**... כך חכמים ענו לרב הונא, בשינוי לשון קטן, "מי חשד קב"ה דעביד דינא בלא דינא?" (ברכות ה), וכי הקב"ה חשוד על עיוות הדין, ח"ו, סמוך עלי! הרי כל מעשיו נעשים בצדק ובמשפט שנאמר "הַצֹּר, תָּמִים פָּעֻלוּ, כִּי כָל דְּרָכָיו מְשֻׁפָּט. אֵל אֲמוּנָה וְאֵין עָוֹל, צְדִיק וְיֹשֵׁר הוּא" (דברים לבד)... ולפי זה מילון המונחים שלך בנוגע להתרחשויות בעולם צריך להיות שונה, במקום להגיד יש לי 'קושי' או 'בעיה', יותר ראוי לומר ניצב בפניי 'אתגר', כך אוכל להתמודד איתם ולא להתמוטט מהם... במקום לשאול 'למה זה קרה, תשאל 'איך' אני מתמודד עם זה...

נהג בספר עוד יוסף חי (פר' בשלח) כתב שבמידת הבטחון בבורא ישנן שלוש דרגות, ואנו נמשיל ונקרא להן: ביטוח חובה, מקיף וצד ג'... וכעת נבאר...

מילה בסתר

התקופה, ימי הקומוניסטים. המקום, ברית המועצות. כך שהמצב הוא שעריכת ברית מילה לתינוק בן שמונה ימים, מהוה אליבא החוק הקומוניסטי אקט של "כפיה דתית", מכיון שהתינוק אינו יודע או יכול להתנגד, ומבצעים בגופו ניתוח מבלי לקבל את הסכמתו. בשונה מכך, אם אדם מבוגר מל את עצמו, זה ענינו הפרטי, ואין בכך משום עברה על החוק, על כן קבע החוק שיש להמתין עד שהבן יגיע לגיל שמונה עשרה, שאז הוא נחשב כאדם עצמאי, ורק אז הוא רשאי להחליט אם רצונו בכך. והנה כשהתבשרה אחת היהודיות המבוגרות שנולד לה נכד יהודי, בן לבנה, היא היתה סבורה שהורי הילד ימולו אותו, אלא שהבן לא הראה כל נכונות לקחת על עצמו את הסיכון. הסבתא היתה כל כך נחושה ומיד שהבינה זאת היא הודיעה לו נחרצות: "להוי ידוע לך - שאם לא תמול את בנך, לא אכיר בו כנכד, ואפילו לא אגע בו. כי לא יעלה על הדעת שאני אחזיק בזרועותיי נכד ערל, יהודי שאינו מהול". הבן נבוך, ומתוך יחס של כבוד לאמא הזקנה אמר לה: "את רשאית לעשות מה שאת רוצה, אבל על אחריותך האישית, ולא על אחריותי". לאחר זמן, כאשר בני הזוג נסעו לחופשה שנתית והשאירו את הילד בידי האמא הזקנה, הזדרזה האם, הזמינה מוהל שערך את ברית המילה. הסבתא לקחה לעצמה את כל הכיבודים: קואטר, כסא של אליהו, ואפילו סנדקאות... כשחזר הבן ומצא את בנו מהול, הוא נכנס להלם ובלבול, הוא פחד שמא יתגלה הדבר בעת הטיפול השגרתי בתחנת אם וילד, והאחות המטפלת בודאי תגלה זאת למטפלה. על כן הבן הלך והקדים רפואה למכה, הוא הקים "ויצעקו" מבנים נגד אמו, שעשתה מעשה כזה בניגוד לרצונם. הזקנה נאסרה, והוגש נגדה כתב אישום על ביצוע מעשה של כפיה דתית נגד תינוק חסר מגן. למרבה האירוניה, השופט שבפניו הועמדה הזקנה לדון, היה יהודי מבטן ומלידה, "איך העזת לעשות לילד מום נוראי כזה?" פנה אליה השופט בפנים מביעות זעם. לא איבדה הזקנה את עשתונותיה, וענתה לשופט בנימה לגלגנית: "הלא גם אתה יהודי, ובודאי גם לך יש מום נוראי כזה...", "נכון" אישר השופט בלית ברירה, "אבל זה היה לפני המהפכה, היום במשטר הקומוניסטי, זו עברה גדולה של כפיה דתית לעשות דבר כזה לתינוק". הזקנה האמיצה המשיכה להטיח נגד השופט ואמרה: "תראה בעצמך, למרות שמלו אותך כיהודי, זה בכלל לא הזיק לך ולא מפריע לך להיות גוי ככל הגויים, ולהתנהג כגוי לכל דבר. לפיכך אני אומרת לך, שגם לילד הזה לא יזיק

כמו אשתו של רבי חנינא בן דוסא שהיתה עניה מרודה, ורצתה להוכיח לשכנה החצופה שגם היא אפתה חלות לשבת, ולכן מיד כשהשכנה התפרצה, היא ניגשה להביא את המרדה בכדי לרדות את החלות (תענית כז), אלא שכאמור היא בטחה בה' אך לא פרסמה ברבים את ביטחונה בו...

כדי להגיע לדרגה זו, צריך להכניס את הבטחון למהלך היומיומי...
לחשוב בטחון, לדבר בטחון, ולעשות בטחון, כך שההרגל יהפוך לאופי שלך, כמו שאומרים:
שים לב למחשבות שלך - כי מחשבות הופכות למילים...
שים לב למילים שלך - כי מילים הופכים למעשים...
שים לב למעשים שלך - כי מעשים הופכים להרגלים...
שים לב להרגלים שלך - כי הרגלים הופכים לאופי...
שים לב לאופי - כי אופי הופך לגורל...
דהיינו, גם בביטוח המקיף, יש בטחון אך הוא מופעל בחשאי...

והנה בדרגה השלישית, נמצא זה שמערב צד שלישי, 'ביטוח צד ג'... זהו הבוטח המושלם, שבטוח שיעשו לו נס, במאת האחוזים, עד כדי שהוא מוכן להודיע לצד ג' ולפרסם קבל-עם ועדה על הנס שהולך להתרחש, מבלי ספק ובלי חשש בושה...

דוגמת הרב המג"ן זצ"ל, הלא הוא **רבי משה גלאנטי ע"ה** (רבו של הפרי חדש), שבתקופת בצורת ועצירת גשמים, שעה שהשמש היתה יוקדת, הוא ציווה ללכת למערת שמעון הצדיק עם בגדי חורף מגפיים ומטריות, להתפלל שירד גשם. ונקט בפעולות אלו מחמת ביטחונו המפורז שיזכה לנס, עד כדי פרסום ביטחונו ברבים. למותר לציין, שבדרך למערה כל הקהל הזיעו מרוב חום, אך בשובם הביתה הם היו צריכים את לפתוח את המטריות, שכן משמים לא השיבוהו ריקם... ממש בטחון עם פרסומת...

ועל שלוש דרגות הבטחון הללו רמז דוד המלך ע"ה בתהלים (כב ה), **"בָּךְ בָּטָחוּ אֲבֹתֵינוּ"** - כוונתו לאב הבטחון, ל'ביטוח חובה' שהוא הבטחון הבסיסי, שלפחות בוטח בשעת הדחק ובעת צרה, אך אין לבו שלם בביטחון. ועל ה'ביטוח מקיף', שבוטח אך שותק וחושש לפרסם, אמר **"בָּטָחוּ וְנִמְלְטִמוּ"**, שעל פי רוב אלו אנשים שנפלטו מצרה, והסיקו שהכל בידי שמים, כך שיש לבטוח בבורא גם בשאר העניינים בחיים. ועל ה'ביטוח צד ג', שבוטח כל כך חזק עד שאינו מפחד לפרסם את בטחונו ברבים, אמר דוד המלך **"אֵלֶיךָ זָעֲקוּ וְנִמְלְטוּ בָּךְ בָּטָחוּ וְלֹא בּוֹשׁוּ"**, שהוא בוטח ואף זועק בקול ואינו מתבייש...

והנה, הדרגה השלישית היא שהביאה לנס הגדול ביותר עלי אדמות, **נס קריעת ים סוף**... כידוע, בהגיע בני ישראל לים סוף, הם היו צריכים לזכות מיוחדת שתיבא לשינוי הטבע, אלא שבאמתחתם לא היתה כזו זכות עצומה הראויה להפיק נס ענק מיימים. על כן בורא עולם הוסיף להם מצוה (ציווי) חדשה **"וַיִּבֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ"** (שמות יד, טו), שעם שלם, גברים ונשים, זקנים וטף, יכנסו לתוך הים, בעודו מלא על גדותיו, בלי סירות ובלי מצופים. וכך הם עשו עד שבאו מים עד נפש, עד האף, ורק אז נבקע להם הים. ומה טמון בציווי זה? 'ביטוח צד ג', בטחון מלא שיתרחש נס, לעשות פעולה ולהינס לים מבלי חשש שמהו ישתבש... ובפרט שהגדילו נשות ישראל הצדקניות, בהביאן תופים כדי לנגן בהם במחולות בעת השירה בתוך הים, שבכך הן הפגינו את ביטחונן החזק... בקיצור, 'ביטוח צד ג' היא שעמדה לאבותינו... עם ישראל רצו לחיות, והישועה יצאה דוקא מתוך הטביעה... כמו הרב המג"ן שרצה מים, והברכה הגיעה דוקא לאחר שלבשו מעיל בעת השרב... כי בטחון מלא זהו בטחון המשוחרר מחשבונות הטבע וממראה העיניים. זהו בטחון כשרואים בעיניים רק את הקב"ה ולא שום דבר אחר... כל העולם אומרים "תחשוב טוב - יהיה טוב!", אבל אנשי ירושלים של הדור הקודם, דור דעה, היו רגילים לומר **"אל תחשוב בכלל - יהיה עוד יותר טוב!"** וכעת נשאל אותך - איזה ביטוח אתה רוצה לרכוש???

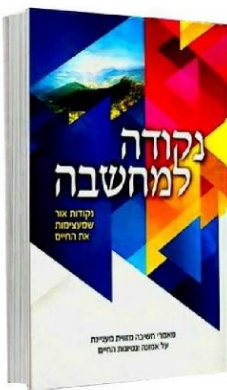
היה שווה להכות! הספר שרבים ציפו לו עכשיו בחנויות...

רוצה להעשיר את שולחן השבת?
ביקשו ממך להכין דרשה?
מתלבט באיזה ספר להפתיע?
רוצה לקרוא בכיף, להנות ולרכוש כלים לחיים?
התשובה היא אחת -

"נקודה למחשבה"...

הספר שיהיה רלוונטי עבורך בכל יום מימות השנה...

אצל 300 סניפי תלן איורים, כל הפנאים של סניף היוקרה, פוראי, אולנה, אולנה, ביטחון, פרנסה, התאחדות עם אתרינו, הודאה על הטוב ועוד ועוד...

ניתן להשיג אצלו:

הוצאה לאור, שיווק והפצת ספרים

מתחם רמי לוי מהדרין, כנפי נשרים 26, גב"ש ירושלים
טל: 02-642-8885 | 02-642-8885 | 055-684-2885 | פקס: 02-642-2023
www.hbooks.co.il | lgproject2009@gmail.com

או אצל המחבר
0527-696-749

הדבר מאומה לכשיגדל, והוא יוכל גם לאחר המילה להיות גוי מושלם כמוך, וקומוניסטי כשר...". כאן פקעה סבלנותו של השופט, והוא פנה אליה בכעס ואמר: "תגיד גברת, מה את עושה עצמך מטומטמת?! אני מבטיח לך, שאחרי שנשלח אותך לעשר שנים לסיביר, את כבר תווכחי אם מה שעשית הזיק לך או לא". הרימה הזקנה את עיניה כלפי שמים ואמרה: "אני מודה לך הקב"ה על החסד - אני חשבת שישאר לי לחיות עוד שנה-שנתיים בעולם הזה, והנה בא השופט הזה ומבטיח לי עוד עשר שנים, ישתבח שמו! וגם לך השופט מגיעה תודה גדולה, שהענקת לי אריכות ימים...". כל הנוכחים באולם פרצו בצחוק, ואף השופט הקשוח לא היה יכול להתאפק מלצחוק. לאשה היה עורך דין ממולח, הוא פנה לשופט ואמר לו: "הלא רואה אתה עם מי יש לך עסק - אשה זקנה שדעתה מטושטשת מזקנה ורוב ימים. הריאת מימך אדם שיכריז שהוא מאושר כשפוסקים לו עשר שנות מעשר? אין לך הוכחה גדולה מזו שהיא אינה שפויה". הטיעון הצליח, והיא קיבלה רק שנתיים מאסר על תנאי... (קול בדממה נשמט).

לעזרה נטו בהדפסה - השבוע 446007, סניף 533, בנק הפועלים. לציין לעלון. יעקב מנשריאן.
להצלחת המסייעים בהגהת הוצאת והפצת העלון וב"ב, יעקב רובינא מנשר, תומך ויעל לוי, שני ואיריס מטרי וב"ב - ליאל אליה ונתניאל, עובדיה בן טוביה וב"ב, דינאל ולירון במיה אילודרדשתי.
לרפואת: יצחק בן טוביה, שרה חיה בת נעומה, אליהו בן כרמלה, סעדה אשרה בת חנה חניה, משה מואיז בן גרציה, שרה בת מויר, מאיר בן שמחה, לידיה בת אילנה, שני יעקב בן נועה.
לצוות חצונ הילה בת אלינור, טליה טלי בת שושנה, יוסף חיים יקותיאל בן שרה חיה, ליאל בת איריס. ולהבדיל, לעלון מ"ר ר' עובדיה יוסף בן גורגיה זצוק"ל, חניה בן שרה ז"ל, הרב יעקב יוסף בן מרגלית זצ"ל, נעומה בת מרים ע"ה, פרגולה חיים בן אלעזר ז"ל, תמר בת אביבה ע"ה, יחיאל בן בתיה ז"ל, דבורה בת חיה ע"ה.